

SENTÈNCIA 2001-04 DE 9 DE FEBRER DE 2001

CASS. El demandant no aporta cap element precís que permeti d'establir que el seu grau d'incapacitat es pugui fixar en un grau superior.

Ponent : M.I. Sr. Bernard Plagnet

A N T E C E D E N T S D E F E T

1.- El Sr. M.D.G. va interposar recurs contra la resolució de la CASS de data 16 de febrer de 2000, confirmant en alçada la decisió de 17 de novembre de 1999, sol·licitant l'anul·lació dels dos actes administratius i que li fos atorgada una pensió d'invalidesa com a conseqüència d'un accident de treball compresa entre el 25 i 30%.

2.- En la sentència de 8 d'agost de 2000, el Tribunal de Batlles ha desestimat la demanda promoguda pel Sr. M.D.G. i ha declarat que la resolució de la CASS de data 16 de febrer de 2000, confirmant en alçada la decisió de 17 de novembre de 1999, és ajustada a dret.

3.- En el seu recurs d'apel·lació de data 9 de novembre de 2000, el Sr. M.D.G. manifesta principalment:

- que la sentència no ha tingut en compte tots els peritatges mèdics;
- caldria tenir en compte el coeficient professional, així com les seqüeles de l'accident de treball que l'impedeixen d'exercir la professió de pintor pel seu compte.

4.- En la seva contesta de data 30 de novembre de 2000, la CASS manifesta principalment que el demandant no aporta cap element que fixi el seu grau d'incapacitat en un muntant superior al fixat per la CASS.

F O N A M E N T S D E D R E T

Primer.- La Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia és competent per a conèixer del present recurs, segons l'article 39,3 de la Llei Qualificada de la Justícia.

Segon.- Com remarca encertadament la sentència del Tribunal de Batlles, l'article 47 de la Llei de la jurisdicció administrativa i fiscal disposa " El peritatge és un element d'informació per als òrgans jurisdiccionals, que no tenen obligació de seguir el parer dels experts".

En aquest cas, el peritatge mèdic efectuat a la demanda de la Batllia, el primer de juny de 2000, estima que “cal finalment remarcar que aquestes lesions estan totalment consolidades des de mitjans de l’any 1998”. Ara bé, en un informe precedent, de data 27 de gener de 1999, els perits havien avaluat el grau d’invalidesa al 4%. Es pot considerar que el grau de 5% reconegut per la CASS, en la seva decisió de 28 de desembre de 1999 (veure foli 11), correspon a la realitat de la invalidesa soferta pel Sr. M.D.G..

En el seu recurs d’apel·lació, l’interessat no aporta cap element precís que permeti establir que el seu grau d’incapacitat es pugui fixar en un grau superior.

Tercer.- En quant al “coeficient professional”, el Sr. M.D.G. no aporta tampoc cap element precís que permeti d’avaluar un tal coeficient.

D E C I S I Ó

En atenció a tot el que s’ha exposat, el Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, en nom del poble andorrà, decideix:

Primer: Desestimar el recurs d’apel·lació presentat pel Sr. Manuel M.D.G.

Segon: Confirmar la sentència recorreguda i declarar que la resolució de la CASS de data 16 de febrer de 2000, confirmant en alçada la decisió de 17 de novembre de 1999, és ajustada a dret i als fins que legitimen l’activitat administrativa.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Manem que una vegada s’hagi complert el que disposa l’article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació d’aquesta sentència al Tribunal de Batlles, Secció Administrativa del qual procedien, i que s’arxivin les actuacions del Tribunal.